

† Cardinal Lucian
prin harul și mila Bunului Dumnezeu,
Arhiepiscop și Mitropolit
al Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Făgăraș,
Arhiepiscop Major
al Bisericii Române Unită cu Roma, Greco-Catolică,
în deplină comuniune de credință
cu Sfântul Scaun Apostolic al Romei

Onoratului cler împreună slujitor,
cuvioșilor călugări și călugărițe,
iubiților credincioși greco-catolici
și tuturor creștinilor iubitori de Dumnezeu

Iubiți credincioși,

De-a lungul celor două milenii, Biserica continuă să vestească cu bucurie nașterea lui Cristos, Cel care a venit să aducă mântuire și pace oamenilor: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire” (Lc 2,14). Este un dar, cel al Crăciunului, care rămâne singura certitudine a existenței omenirii: Dumnezeu îi iubește pe oameni și dorește să le dăruiască pacea Sa. Acest adevăr se confruntă de multe ori cu încercările și ispitele prin care credința noastră trece, precum și cu întrebările ce bântuie existența umană, legate de suferință, de răul prezent în lume și, în sfârșit, de moartea ce pune capăt efemerei noastre treceri prin această Vale de lacrimi. În noaptea sfântă de Crăciun Dumnezeu ne răspunde într-un mod aparte: „un prunc înfășat, culcat în iesle” (Lc 2,16). El este Mesia, Mântuitorul lumii, care ne mântuiește prin însuși darul vieții Sale, prin dragostea Sa care merge până la moarte și dincolo de ea, pentru noi.

Pe de o parte, Biserica ne invită la sărbătoare. Pe de altă parte, suntem martorii multor răsturnări de scenarii și ai unor crize continue în societate. Cum vom putea mărturisi bucuria nașterii Mântuitorului fără a ne simți insensibili la durerile lumii în care trăim? Cum putem împăca aceste două aspecte prezente încontinuu în viața noastră? Pentru noi, cei care credem în Vestea cea bună adusă de Isus Cristos, lumea cea nouă, zidirea cea nouă, omul cel nou, toate își au obârșia în ascultare și în umilință. Omul cel vechi, călcând în picioare ascultarea față de Dumnezeu și lepădându-se tocmai de acea umilință care îi

dădea demnitate, avea nevoie să fie răscumpărat cu prețul cel mare al jertfei Fiului, înfăptuită prin ascultarea față de Tatăl. De aceea, de atunci și până în veac, puntea dintre cer și pământ poate fi reconstruită doar prin ascultare și prin umilință. Convertirea continuă așadar, a noastră și a societății, de la voința noastră la voia Tatălui din Cer reprezintă cheia rezolvării crizelor personale și a lumii în care trăim.

Iubiți frați întru Cristos,

După cum bine știm cu toții, la crearea lumii Dumnezeu îl așază pe om în grădina Raiului, arătându-i cărarea fericirii, prin ascultarea voinței Sale divine. Ivirea unui alt drum arătat de șarpe atrage și convinge făptura omenească să urmeze o direcție care, precum toate ispitele, este doar în aparență bună. Curgerea istoriei mântuirii se desfășoară astfel între semnele făgăduinței fidele a lui Dumnezeu și cărarea pe care poporul o are de străbătut. O cărare presărată cu greutate, infidelități, căderi și dubii. Din fericire pentru noi, este o cale ce ajunge la sărbătoarea venirii lui Dumnezeu în lume, sub chipul unui Prunc plâpând. Este celebrarea mântuirii noastre, este semnul că Dumnezeu „Cel bătrân de zile”, Domnul cel puternic și Împărat al Măririi, nu ne-a uitat și nu ne-a părăsit. Venirea lui Mesia ne este prefigurată în Cântarea Cântărilor prin imagini alegorice și simbolice: „Iată-l vine, săltând peste coline, trecând din munte în munte” (Ct 2,8). Întruparea lui Cristos din pântecul fecioresc al Maicii Sfinte devine astfel cântec de iubire pentru noi. Cântecul celor ascunși în valea de lacrimi și de tristețe ne este vestit de îngeri: „vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Cristos Domnul, în cetatea lui David” (Lc 2,10-11). Un semn se arată, o stea luminoasă strălucește. Craii din răsărit îi simbolizează pe toți cei ce așteaptă în beznă lumina lui Dumnezeu iar steaua este astfel semnul trimis din Cer ce ne conduce la Fiul culcat în iesle. Drumul către Betleemul din Iudeea reprezintă calea pe care noi toți o avem de străbătut pentru a răspunde chemării Domnului. Un drum anevoios care străbate ariditatea deșertului, un drum plin de primejdii și de capcane, însă Pruncul Isus ne așteaptă pentru a ne dărui coroana care se cuvine doar celui care a luptat până la sfârșit.

Iubiți credincioși,

Și noi, precum păstorii, auzim un glas. Este glasul Bisericii, ce ne vestește nașterea lui Cristos. Să contemplăm această minune care se repetă în fiecare an,

făcând tăcere în viața noastră spre a putea auzi glasul îngerilor vestitori, spre a găsi bucuria, sensul și direcția vieții noastre. Taina Nașterii Mântuitorului ni se adresează în mod direct: Dumnezeu, lumină din lumină, Făcătorul a tot ceea ce există, ia trup omenesc. Cuvântul Cel Veșnic coboară între oameni, vine la ai Săi. Prăpastia neascultării și a păcatului care îi despărțea iremediabil pe oameni de Dumnezeu este astăzi depășită, fiindcă Dumnezeu ia asupra Sa carnea noastră omenească, firea noastră așa cum este. Sfântul Atanasie ne spune: „Ceea ce nu este asumat de Dumnezeu nu este mântuit”. De aceea mântuirea cerea ca firea oamenilor să fie asumată nu de un intermediar oarecare, ci de însuși Dumnezeu.

Trimiterea Fiului în lume este răspunsul lui Dumnezeu și la vremurile tulburi pe care le trăim: frică, stres, îndoieli, nesiguranță, fiindcă atunci când trăim bucuria Crăciunului, nici un Irod din lume nu ne mai poate speria. Ne-o spun Episcopii noștri martiri, ne-o spun preoții, călugării, călugărițele și bunii noștri credincioși care au mărturisit cu propria lor viața acest mare adevăr în perioada persecuției comuniste. Toate acestea au o rezonanță deosebită în anul în curs 2018, an în care celebrăm Centenarul Unirii neamului românesc. Suntem mândri și plini de recunoștință față de Bunul Dumnezeu pentru că din Biserica noastră Română Unită cu Roma, au izvorât sfinți și martiri care au scris cu sângele lor că sunt ai lui Cristos și ai Unicei Sale Biserici. Cuvintele viitorului fericit Iuliu Hossu, cel dintâi purpurat al României, proclamând cu putere în Alba Iulia rezoluțiunea Adunării Naționale prin care se pecetluia unirea pe veci a Transilvaniei cu Țara Mamă, răsună până azi: *„De acum o Românie Mare întemeiată pe dreptatea lui Dumnezeu și pe credința poporului său”*.

După această dreptate a lui Dumnezeu a suspinat și suspină și astăzi Biserica noastră, întărită de jertfa celor șapte ierarhi, pe care nădăjduim să îi contemplăm ridicați la cinstea altarelor în anul care vine. Ei, înveșmântați în haine albe, tămâiază altarul Celui Necuprins. Ei, ai căror ochi au contemplat cerul prin cruci de gratii. Ei, care primeau Trupul lui Isus în firimiturile de pâine ascunse de ochii lumii, consacrate în Liturghiile din celulele de la Sighet, de la Jilava sau de la Gherla, acolo unde, pe paie reci, îl adora pe Divinul lor Învățător.

Prea mulți Irozi în zilele noastre! Prea multe uși închise! Prea mult frig înlăuntrul nostru! Prea puțini cei care să alerge curioși la iesle! Prea puțini cei care să se lase călăuziți de steaua cea cerească!

Vino Tu, Pruncule Bland, în lumea noastră sfâșiată de violențe și de răutate! Vino în familiile noastre, în patria noastră! Ajută-ne să înțelegem că fără Tine nu putem face nimic. Ajută-ne să înțelegem că doar Ție trebuie „să se plece tot genunchiul” (Fil 2, 10), și doar alături de Tine nu suntem niciodată singuri: „*Iată eu sunt cu voi, în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor*” (Mt 28, 19).

Dimpreună cu Episcopul Curiei Arhiepiscopiei Majore, Preasfinția Sa Claudiu, Vă dorim tuturor sărbători binecuvântate, cu pace și bucurii de la Pruncul dumnezeiesc.

Cu binecuvântări arhieresti,

† **Cardinal Lucian**
Arhiepiscop și Mitropolit
Arhiepiscop Major

Data în Blaj, la 25 Decembrie
Sărbătoarea Nașterii Domnului nostru Isus Cristos
Anul Domnului 2018